

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/414/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312221370
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312221370.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanej: E. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Nám. legionárov 5, IČO: 42 176 778, zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Lučenec, J. Kráľa č. 5/A, o zaplatenie 380,06 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Levice zo dňa 17. 03. 2014 č.k. 9C/209/2013-103, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka p o t v r d z u j e.

Žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania a to trovy právneho zastúpenia vo výške 16,34 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia JUDr. Andrejovi Cifrovi, advokátovi so sídlom Lučenec, J. Kráľa č. 5/A.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil konanie, v ktorom sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 380,06 eura s príslušenstvom z titulu pristúpenia k záväzku dlžníčky W. a uznania tohto záväzku čo do právneho dôvodu a výšky na základe Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 11. 05. 2011. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka trovy konania a to trovy právneho zastúpenia vo výške 72,06 eura na účet jeho právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Rozhodnutie o zastavení konania oprel o ust. § 96 ods. 1, 2 OSP poukazujúc na to, že žalobca v priebehu konania svoju žalobu zobrať písomne dňa 13. 01. 2014 späť a žiadal konanie zastaviť, pričom zastavenie konania nie je ani v rozpore so záujmom žalovanej, ktorá síce súhlasila so späťvzatím žaloby, ale len pod podmienkou, že žalobca nebude od nej ani v budúcnosti žiadať zaplatenie dlhu. V tejto súvislosti uviedol, že síce nie je vylúčené, že veriteľ bude v budúcnosti súdnou cestou vymáhať už premlčaný dlh, avšak súd v prípade dlžníkom vznesenej námietky premlčania skúma, či námietku premlčania vzniesol úspešne. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 OSP, keď s ohľadom na skutočnosť, že späťvzatím žaloby žalobca zavinil zastavenie konania, žalovanej i vedľajšiemu účastníkovi vzniklo právo na náhradu trov konania. Nakoľko žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila, náhradu trov konania jej nepriznal. Vedľajšiemu účastníkovi, ktorý si náhradu trov konania uplatnil, priznal túto vo výške 72,06 eura a táto bola reprezentovaná trovami právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné vyjadrenie zo dňa 13. 08. 2013) po 28,22 eura a režijným paušálom 2 x 7,81 eura.

Toto rozhodnutie včas podaným odvolaním napadol žalobca len v časti, týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka, domáhajúc sa ním jej zmeny a nepriznania vedľajšiemu účastníkovi náhrady trov konania. Dôvodil, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil. Poukazujúc na cieľ

Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zastal názor, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Navyiac, keď podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie a združenie má tiež možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Vychádzajúc z dôvodovej správy k zák. č. 384/2008 Z.z. mal za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktorý bude spôsobilý poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktorý bude v danej oblasti aj materiálne a personálne vybavený a odborne kompetentný. Argumentoval tiež, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu a to oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania, z čoho je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávanej príhode a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Je preto nemožné pripraviť sa na zastupovanie v tej ktorej veci a teda naplniť podstatu právneho úkonu a to prípravu a prevzatie právneho zastúpenia. Okrem toho vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu, na čo upozornil už aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp.zn. 6Co/141/2012. Paušálnym vstupom združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, sa tak iba zbytočne navyšujú trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Je teda dôvodné podozrenie, že skutočným cieľom združenia nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale zárobková činnosť právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Navyiac na priznanie náhrady trov konania je nevyhnutné splnenie podmienok vyžadovaných § 142 OSP a to najmä účelnosť vynaložených trov konania, o ktorý prípad v súdnej veci nejde. Taktiež upozornil na to, že nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi sa neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy konania neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konaniu, ktorý právny názor vyslovil i Ústavný súd SR v náleze sp.zn. II. ÚS 78/03. Poukázal tiež na to, že podania vedľajšieho účastníka sú abstraktné, všeobecné, bez znalosti prejednávanej veci s automaticky uplatňovanou nedôvodnou námietkou premlčania. Argumentačne tieto svoje závery podporil i označením viacerých rozhodnutí Krajských súdov v obdobných veciach. V neposlednom rade poukázal i na to, že je namieste v súdnej veci i aplikácia ust. § 150 ods. 2 OSP, pretože predmetom konania je suma 380,06 eura s príslušenstvom a teda je zrejmé, že ide o drobný spor, pričom trovy právneho zastúpenia vo výške 72,06 eura sú značne neprimerané výške žalovanej pohľadávky.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedla, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka nepovažuje za nadbytočné, účelové, ani neehospodárne, pretože jej poskytol všetky právne služby, ktoré potrebovala a zbytočne nepredlžoval pojednávanie. Pretože predmetom konania je suma 380,06 eura s príslušenstvom, trovy právneho zastúpenia vo výške 72,06 eura považovala za adekvátne poukazujú na to, že úroky tvoria vyššiu sumu, ako je samotná dlžná suma.

Vedľajší účastník vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žiadal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdiť. Poukázal na to, že ako právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľov v súlade s § 93 ods. 2, 3 OSP z vlastného podnetu legitímne vstúpil do spotrebiteľského sporu v pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovanej. Jeho vstup do konania bol opodstatnený, pretože po prednesení argumentácie bola žaloba voči žalovanej vzatá žalobcom späť. V dôsledku jeho aktivity bola žalovaná ako spotrebiteľka v predmetnej veci úspešná, a preto trovy, ktorých náhradu požaduje, boli objektívne účelne vynaložené. Argumentáciu žalobcu, ktorý mu upiera právo na náhradu trov právneho zastúpenia, označil za v príkrom rozpore so zákonom a princípom rovnosti zbraní a snahu žalobcu o znefunkčnenie činnosti spotrebiteľského združenia. V prípade, že by mu ako nemajetnému združeniu bolo toto právo odmietnuté, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov v budúcnosti, čo by vyhovovalo len ekonomickým záujmom žalobcu, ktorý je ekonomicky silným a odborne pripraveným podnikateľským subjektom pôsobiacim v oblasti vymáhania pohľadávok. V tejto súvislosti poukázal i na to, že práve žalobca preto nie je odkázaný v obdobných sporoch nechať sa zastupovať advokátom a práve z jeho strany tak ide o zneužívanie poskytovania právnych služieb pri podávaní formulárových žalôb a písomných podaní za účelom obohatenia sa na úkor spravidla nemajetných spotrebiteľov. Konštatáciu žalobcu, že z podstaty svojej existencie musí byť sám schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských sporoch, považoval

za zjavne účelovú, nelogickú a absurdnú. V tomto smere poukázal i na rozsiahlu judikatúru Krajských súdov v obdobných veciach.

Odvolaací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že jeho odvolanie nie je dôvodné.

V tomto konaní sa žalobca svojou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovaným (v čase podania žaloby žalovaná v 1. rade W. a žalovaná v 2. rade E. M.) zaplatiť mu sumu 380,06 eura s 9,5 % úrokom z omeškania ročne od 25. 08. 2011 do zaplatenia a úrok z omeškania v sume 188,19 eura z titulu porušenia podmienok Zmluvy č. 395416712 zo dňa 23. 09. 2002 uhradiť mu poskytnuté finančné prostriedky a tiež z titulu pristúpenia k dlhu a uznania záväzku. Uznesením súdu prvého stupňa zo dňa 10. 07. 2013 č.k. 9C/209/2013-45 bolo konanie voči žalovanej v 1. rade W. Y. právoplatne zastavené a v konaní takto jedinou žalovanou zostala len dovtedy označená žalovaná v 2. rade E. M.. Následne napadnutým uznesením súd prvého stupňa konanie zastavil, žalovanej náhradu trov konania nepriznal a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka trovy konania vo výške 72,06 eura na jeho účet do 3 dní od jeho právoplatnosti. Pre absenciu odvolania zo strany účastníkov konania v zastavujúcej časti a v časti, týkajúcej sa náhrady trov konania žalovanej toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a predmetom odvolacieho konania takto zostala len jeho časť, týkajúca sa výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi.

Vychádzajúc z dikcie zákona (§ 142 OSP) je zrejmé, že občianskoprávne (sporové) konanie je ovládané zásadou zodpovednosti za výsledok konania, podľa ktorej účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania vynaložených na účelne uplatňovanie alebo bránenie svojho práva, pričom plný úspech vo veci sa zisťuje porovnávaním žalobného petitu s výrokom rozhodnutia, ktorým sa rozhodlo vo veci samej.

V prípade zastavenia konania však platí zásada, že podľa § 146 ods. 1 písm. c) OSP nemá žiaden z účastníkov právo na náhradu trov konania. Ust. § 146 ods. 2 OSP však zakotvuje dve výnimky z tejto zásady - podľa vety prvej tohto ustanovenia, ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy; podľa vety druhej, ak sa pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca. Ust. § 146 ods. 2 OSP teda ukladá povinnosť nahradiť náklady konania tomu, kto zavinil, že konanie muselo byť zastavené, pričom zavinenie sa posudzuje len z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva, keďže by už išlo o posúdenie dôvodnosti nároku vo veci samej. Preto, ak vzal navrhovateľ svoj návrh späť, z procesného hľadiska zásadne platí, pokiaľ nejde o prípad podľa § 146 ods. 2 veta druhá OSP, že zavinil, že konanie muselo byť zastavené, a je preto povinný nahradiť trovy konania odporcovi.

Ďalšou všeobecne platnou zásadou je, že účastník konania má právo iba na náhradu tých trov konania, ktoré boli potrebné na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva. Nemožno preto priznať náhradu trov konania hoci aj plne úspešnému účastníkovi konania v prípade, ak má náhrada trov pozostávať z trov, ktoré neboli účelne vynaložené. Účelnosť vynaložených trov bude vždy závisieť od konkrétnych okolností danej veci.

V súdnej veci predmetom konania bola žaloba žalobcu, požadujúceho od žalovanej zaplatenie peňažnej sumy, pričom pred začatím pojednávania žalobca svojim písomným podaním zo dňa 13. 01. 2014 zobral žalobu v celom rozsahu späť. Niet teda pochyb, že v danej veci z procesného hľadiska dôsledkom tohto späťvzatia bolo právoplatne zastavené konanie vo veci samej, čím vo svetle zhora uvedených záverov pri rozhodovaní o náhrade trov konania bol dôvodný postup v intenciách § 146 ods. 2 veta prvá OSP. Zastavenie konania totiž z procesného hľadiska zavinil práve žalobca, z ktorého dôvodu mu vznikla povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania potrebných na účelne bránenie jej práva za situácie, že by žalovaná návrh na priznanie náhrady trov konania podala, o ktorý prípad v danej veci nejde.

Podľa § 93 ods. 1 OSP ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (§ 93 ods. 2 OSP).

Podľa § 93 ods. 4 OSP v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Vyššie citované zákonné ustanovenia zmysel vedľajšieho účastníctva vzhládajú v pomoci v spore niektorému z účastníkov konania. Vedľajší účastník je osoba odlišná od samotného účastníka a konania sa nezúčastňuje preto, aby v ňom uplatňovala alebo bránila svoje právo, ale z dôvodu, že chce pomôcť zvíťaziť v spore niektorému zo sporových strán, pretože na jeho úspechu v konaní má právny záujem. Zákonom č. 384/2008 Z.z. s účinnosťou od 15. 10. 2008, ktorým sa menil a dopĺňal Občiansky súdny poriadok, zákonodarca umožnil vstup do konania ako vedľajšieho účastníka i takej právnickej osobe, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitných predpisov. Cieľom tejto novej právnej úpravy bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenia. Takýmto osobitným predpisom je i zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane práv spotrebiteľa, z ust. § 3 ods. 4 ktorého vyplýva právo spotrebiteľov združovať sa s inými spotrebiteľmi v združeniach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov. Združenie môže právo spotrebiteľov chrániť tým, že samo podá návrh na súd proti porušiteľovi práva, môže zastupovať účastníka na základe plnomocenstva alebo môže vstúpiť do konania ako vedľajší účastník. I keď vedľajší účastník je treťou osobou, o právach a povinnostiach ktorej sa v konaní nekoná, môže v konaní vykonať všetky procesné úkony s výnimkou úkonov, ktoré znamenajú dispozíciu s konaním alebo s predmetom konania a úkonov, ktoré učinil sám účastník. Procesné úkony vykonáva vedľajší účastník vo svojom mene, ak však odporujú úkonom podporovaného účastníka, posudzuje ich súd po uvážení všetkých okolností. Keďže vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania, má právo zvoliť si i právneho zástupcu v občianskoprávnom konaní v zmysle zákonom ustanovených možností (§ 24, § 25 ods. 1 OSP). V tomto smere už Ústavný súd SR prijal záver, že právo na právnu pomoc sa priznáva každému, fyzickej osobe aj právnickej osobe, štátnemu orgánu, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana, pričom hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v článku 47 ods. 2 ústavy (súdy, iné štátne orgány, orgány verejnej správy) majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkovi, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc. Právo na právnu pomoc trvá až do skončenia konania, t.j. do právoplatného rozhodnutia. Súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania. Platí preto, že s ohľadom na skutočnosť, že vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania, má tiež právo na náhradu trov konania, pokiaľ ním podporovaný účastník v spore zvíťazil. Avšak rovnako tak je povinný vedľa účastníka, ktorému v spore pomáhal, zaplatiť spoločne a nerozdielne náhradu trov konania víťaznému účastníkovi.

Ako vyplýva z obsahu spisu, v danom prípade procesným úkonom, došlým prvostupňovému súdu dňa 08. 04. 2013, oznámilo Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (ďalej len „združenie“), zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaných. Zároveň požiadalo o zaslanie návrhu na začatie konania a jeho príloh a priznanie mu náhrady trov konania. Po tom, čo mu bolo doručené uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení konania voči žalovanej v 1. rade, ako aj upovedomenie o termíne pojednávania určeného na deň 25. 10. 2013, vedľajší účastník doručil súdu dňa 13. 08. 2013 vyjadrenie k žalobe, v ktorom sa okrem iného podrobne vyjadril k dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, z ktorej žalobca vyvodzoval svoj nárok voči žalovanej a neprijateľnostiam zmluvných podmienok v nej obsiahnutých. Na pojednávaní konanom dňa 25. 10. 2013 žalovaná výslovne prehlásila, že súhlasí s tým, aby v konaní na jej strane vystupoval vedľajší účastník a aby ju v konaní zastupoval, za vedľajšieho účastníka sa na tomto pojednávaní zúčastnil substitúť jeho právneho zástupcu, ktorý sa i k veci podrobne vyjadril. Dňa 13. 01. 2014 žalobca doručil súdu svoje podanie, ktorým zobral svoju žalobu v celom rozsahu späť a žiadal konanie vo veci zastaviť. Niet preto sporu, že v zmysle § 93 ods. 2 OSP sa združenie stalo vedľajším účastníkom na strane žalovanej v konaní, ktorý využil i svoje právo dať sa zastúpiť advokátom. Vo svetle zhora uvedených záverov preto v zásade platí, že vedľajšiemu účastníkovi taktiež vzniklo právo na náhradu všetkých trov účelne vynaložených vo vecnej súvislosti s bránením práva hlavného účastníka - žalovanej, na strane ktorej vystupoval. I v prípade vedľajšieho účastníka takto bol daný zákonný predpoklad pre priznanie mu náhrady trov konania podľa § 146 ods. 2 veta prvá OSP od žalobcu, ako to správne konštatoval i

súd prvého stupňa. Za situácie, že práve na argumentáciu vedľajšieho účastníka, ku ktorej sa pripojila aj žalovaná, reagoval žalobca späťvzatím žaloby, čoho dôsledkom bolo zastavenie konania, nemožno trovy vynaložené vedľajším účastníkom v tomto konaní označiť za neúčelné. Taktiež neobstoja ani ďalšie námietky žalobcu uvádzané v jeho odvolaní, keď obsah spisu preukazuje, že vedľajší účastník sa na bránení práv žalovanej aktívne zúčastnil nielen písomným vyjadrením k podstate konkrétnej veci, ale i svojou účasťou na pojednávaní uskutočnenom pred súdom prvého stupňa.

Trovy konania vedľajšieho účastníka v danej veci pozostávali z trov právneho zastúpenia, na určenie a výpočet ktorých sa vzťahuje Vyhláška MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení (ďalej len „vyhláška“). Tieto boli reprezentované tarifnou odmenou advokáta za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia dňa 01. 03. 2013, písomné vyjadrenie k veci zo dňa 13. 08. 2013) po 28,22 eura (§ 10 ods. 1 vyhlášky) a náhradou hotových výdavkov (§ 15 písm. a/, § 16 ods. 3 vyhlášky) 2 x 7,81 eura a to v súlade s návrhom vedľajšieho účastníka na priznanie náhrady trov konania, ktorým bol súd viazaný, i keď z obsahu spisu vyplýva, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkon právnej služby i dňa 25. 10. 2013, kedy sa zúčastnil pojednávania pred súdom prvého stupňa. Úhrnom tak trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v spornej veci činili sumu 72,06 eura, ktoré je žalobca povinný zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka v intenciách § 149 ods. 1 OSP. V tejto súvislosti odvolací súd len poznamenáva, že hoci ide v predmetnej veci o drobný spor, ako na to správne poukazoval žalobca vo svojom odvolaní, odvolací súd nevzhladol dôvod pre aplikáciu ust. § 150 ods. 2 OSP, keďže priznanú náhradu trov konania nepovažoval za neprimeranú voči pohľadávke žalobcu uplatnenej v tomto konaní a to s ohľadom na predmet sporu, ktorým bolo okrem priznania istiny 380,06 eura i jej príslušenstvo a to úrok z omeškania v sume 188,19 eura a tiež 9,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 380,06 eura od 25. 08. 2011 do zaplatenia.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému vedľajšiemu účastníkovi priznal i náhradu trov odvolacieho konania a to trovy právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu žalobcu zo dňa 10. 04. 2014) po 8,30 eura (1/2-ica základnej sadzby tarifnej odmeny podľa § 10 ods. 1 a § 14 ods. 3 písm. b/ vyhlášky pri tarifnej hodnote odvolacieho konania 72,06 eura) a náhradu hotových výdavkov v sume 8,04 eura (§ 15 písm. a/, § 16 ods. 3 vyhlášky). Priznanú náhradu trov odvolacieho konania v celkovej výške 16,34 eura je žalobca povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na účet jeho právneho zástupcu do 3 dní (§ 149 ods. 1 OSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.